

Wõta ja loe!

№ 19. — 3. aastakäik.

Ilmuib 12. septembril 1934.

Unustatud pealtnägija.

Ühel sügisvõl lähed keegi talumees lapse ja kotiga wälja naabri-mehe kartulipõllule. Ettevaatlikult waatab ta ringi, kas keegi teda ei näe. Jõudes kartuli hunnikuni, waatab ta weel hoolega igale poole oma ümber ja weendunud olles, et kedagi nägemas ei ole, tahab hakata täitma kotti wõõra kartulitega.

Seal ütleb laps, kes uudishimulikult on jälginud isa arglikku tegevust:

„Aga isa, ühte kohta ja unustasid waatamast — ülesse ja ei waadanudki!“

See tuli ootamatult isale. Ta oli arwanud, et kui inimfilm ei näe, siis on kõik korras ja wõib warastada, nüüd tuli ta teadwusele, et Jumal, igawene kohtumõistja, ikkagi näeb. Südametunnistusest märku saades ei wõinud ta enam wargusele mõelda, waid pani koti koku ja ütles pojale:

„Sul on õigus! Lähme!“

Oh, kui sagedasti me seda unustame. Kui kõik sellele mõtleks, et Jumala film siiski näeb, jääksid paljud, paljud wargused, roimad ja muud rumalused tegemata. Kui inimesed iga mõtte ja teo puhul ülesse waataksid enne, siis ei teeks nad kunagi sarnast, mille pärast peawad nad ise ja teised inimesed kannatama.

Kõik walivad omale kuritööks olukorra, kus pole inimsilma nägemas. See on kartus inimeste, kartus teo awalikuks saamise puhul olaks langewa häbi ja karistuse eest. Oo, karda Jumalat, sest tema käes on lõpulik otsuse tegemine sinu elu ja igawiku kohta. Ta on näinud juba kõik sinu minewiku teod, ka needki, mis päewawalget kardawad. Ta teab kõik. Ta wõib waikida teatud aeg, kuid siis laseb ta saada sellele awalikuks. Ja kui mitte siin, siis üksford igawikus — suurel kohtu päewal ilmub ju patt, häbi ja wale. Kuid seal pole enam andestust ega armu. Seal on hilja.

Selgita siin oma wahelorrad inimestega. Alanda, palu andeks, taju mis paha oled teinud, et wõiksid ka Jumala juures armu leida. Ka wäike asi wõib hinge igawesti hukka wiia, kui see pole diendatud ja selgitatud Jumala ees.

„Zehoowa, ja kiused mind läbi ja tunned mind ära. Sina tead mu magamist ja ülestõusmist, fina mõistad mu mõtted laugelt ära . . . Ja kui ma wõtaksin welda: ometi wõib pi-

№
RIIGIRAHWATUKOGU

medus mind katta, siis öö on walgnus minu ümber . . . Laul 139:1 2. 11.

Kui meie oma patud ülestunnistame siis on ta ustaw ja õige, et ta meile patud andeks annab ja teeb meid puhtaks kõigest ülekohtust. 1. Joh. 1:9. B. S.

Kes warastab õunu?

Ühes külas B.-Ameerika Ühisriikides elas jumalasalgaaja. Jumala sõna juure ei läinud ta iialgi. Kui aiawili oli walmis, siis pidi ta eriti pühapäewil väga hoolega olema ametis, et eemale tõrjuda sealt linde ja päewawargaid. Ühel pühapäewal oli ta oma wäimehega, kes oli major, muidu wisakas mees, aga samuti jumalasalgaaja, jälle ametis, kui kohaliti jutlustaja sealt mööda läks, keda ta järgmiselt pilkas:

„Mis kasu saadab teie jutlustamine? Mis teie sellega korda saadate? Mispärast ei õpeta teie neile kelmidele poistele paremaid kombeid? Miks ei ütlete teie neile oma jutlustes, et nad mitte ei pea warastama ega minu õunapuuaeda rööwima?“

Jutlustaja wastas lahkesti: „Minul on väga kahju, armas härra, et teie sellega nii waawatud olete, ja mina annaksin neile pahadele poistele warguse kohta ühe hea õpetuse; aga see teeb raskust, et need kelmid just teie ja majori härra sarnased on, kes iial Jumala sõna juure ei tule ega sellega mulle seda head aega ei anna.“

„No-jah,“ ütles wanem jumalasalgaaja, „see on küll tõsi, et need inimesed, kes koosolekul käiwad, õunu ei warasta.“

Wana kapteni pääsmine.

Ta oli olnud kapteniks „Merimac“ nimelisel laewal, kuid nüüd wanuse päewil weetis oma päiwi ühes sõjawäelaste kodus. Ta oli jumalasalgaaja: ei uskunud Jumala olemasolu ega piiblit.

Sõdurite kodu õpetaja manitses kaptenit lugema piiblit, kuid see keeldus. Nii sündis mitu korda. Kord ütles õpetaja: „Armas kapten! Hakake lugema piiblit. Siin on punane pliiats ja sellega märkige ära kõik need kohad, mida te ei usu. Algage Johannese ewangeeliumist.“

Kapten oli sellega nõus ja nii hakkas ta piiblit uurima. Haigema pidi ta lamama woodis ja seal luges ta tundide wiisi Johannese ewangeeliumi.

Õpetaja käis wahete wahel waatamas kaptenit, et teada, kas ta leidnud midagi, mis ei saa uskuda. Kapten ei wastanud sellele — neratas ainult.

Wõne päewa pärast, kui õpetaja taas tuli kapteni juure, leidis ta wana kapteni furnult woodis. Awatud piibel oli tal käes. Õpetaja hakkas uurima, kas on seal mingeid märkusi. Ta silmitses Johannese ewangeeliumi esimest peatükki. Midagi polnud märgitud. Samuti oli teise peatükiga, kuid tulles Joh. 3:16 juure, kus olid sõnad: „Sest

nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on annud, et ükski, kes Temasse usub, ei pea hukkuma, vaid et temal peab igavene elu olema" oli tehtud märkus: „Olen heitnud oma antru kindlasse sadamasse. Tänu Jumalale!“

See lühike salm oli juhatanud jumalalalgaja tõelise Päästja Teose juure.

Sellest võime õppida mõndagi. Kui palju leidub inimesi, kes ei usu piiblit ja kõike sellega ühenduses seisvat, seepärast, et nad seda ei tunne. Nad kritiseerivad — aga pole ise lugenudki. Jumalalalgamine pole mitte palju mõtlemise, vaid vähese mõtlemise ja uurimise tagajärg. Sageli on see seltskondlik „moe haigus“. Seda võetakse üle ükssteiselt ilma kaalumata. Kuid pole ühtki teist raamatut, mis meid juhataks päästmisele ja õigele Jumala tundmisele, kui piibel. Uuri seda! Uuri kuni võid leida ka selles kindla sadama, kuhu võid heita oma antru, kui tõusevad eluraskuste ja surmalained.

Ainult seitse päeva!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

38

Pühapäev — seitsmes päev.

Mice, talle omase praktilise mõistusega, tegi ettepaneku — terve perekond peab minema kirikusse, kuna tema Klaara juure jääb. Willy võis nüüd ka jälle ühes teistega kirikusse minna. Mitmete kuude kestel polnud seda enam sündinud, et Robert ühes oma abikaasaga ja lastega seltsis kirikusse läks. Georg polnud seal enam aastal otsal käinud ja Willy ka harva.

Jumalateenistuse algus röömuistas härra Hardy, ja ta ei võinud sugugi aru saada, kuidas ta varem igaõrd õpetaja kõnemiini nii arvustada oli võinud. Ta polnud mingi suur kõnemees, kuid tema armastus kõikide inimeste vastu ja ta laimata koduolu oleksid pidanud inimesi rohkem panema teda hindama. See on imestusväärne, kuidas nii palju häid tegusid ja häid inimesi jääb märkamatuks ja hindamata, kuna seal juures iga kõlvatu ettevõtte üles võetud saab ja sellest kõik ajalehed ja kõik suud räägivad, nii et uskuma peaks — on veel vaid palju inimesi maailmas.

Härra Hardy jälgis jumalateenistust sarnase röömuga, nagu ta seda enam tana polnud tunnud. Kuid ta oli ka täna hoopis teise meelega tulnud, täna oli enne oma piiblit lugenud, mitte enam ajalehti! Ja ta teadis, et see on ta viimane jumalateenistus.

Kui õpetaja oma teksti luges: „Meie peame kõik avalikuks jaama Kristuse kohtujärje ees, et igaüks peab seda mõõda jaama, kui ta ihus on teinud, olgu see hea või kuri,“ kohtus härra Hardy ja lasi oma pea alla langeada. Ta tundis, et need sõnad olid ainult temale ja sobisid nii väga ta oluforras. Ta tähelepanu oli fõidetud kuni kõne lõpuni:

„Kristuse kohtujärg ei ole hirmutav neile, kellel patud on andestatud siin elus; ainult kes pattudega koormatult tuleb, palumata kunagi neid andeks, sellele on see hirmutav paik. On mehi sellel koosolekus, kes on valmis surmale, sest nad on rahu teinud Jumalaga ja kaasinimestega; nende töö ja amet on korras; nad on oma perekonnaga armastuses seotud; peaks Jumal neid koju kutsuma, siis on nad valmis ta kohtujärje ette astuma.

Kuid on ka sarnaseid siin, kes pole mitte valmis — ja kes võib ta ees seisda, kes pole mitte ettevalmistatud selle sõna alusel: „Miks pole sa mind mitte tunnistanud inimeste ees?“ Mis peavad nad vastama? See on tõsi, Jumal on

armastus ning meie Õnnistegija on halastaja ja armuline. Kuid kas pole fiiski suur wähe hinge wahel, kes tuleb endafajupüüdlifust, isekast elust ja hinge wahel, kes tuleb ennaftalgawast ja ohwriwast elust? Kristuse kohtujärie ees ei wõi see mitte ükskõik olla, kas me armu wastu wõtnud oleme wõi mitte. Milleks siis Jeesus üldie tuli lihasse? Miks suri ta ristil? Milleks siis weel palwe ja jutlused? Milleks kuulutatatse weel ärakunastamisest, kui mingit hukatust ei ole? Kui kõik päästetud saaksid, ükspuhas kas nad Jumala sõna wastu wõtjib wõi mitte, milleks on siis kiritud. (Järgneb.)

Wiisil: Wõitle hähti, kui siud Jumal. P. 65.

Lase mind, mu hinge Päästja, Sinu rinnal hingata, Siis, kui hädatuuled tõuswad, Lained tahtwad hukata.

Koor: Oh kui hea on su peal' loota, Sinu omaks anda end, Mita, et wõin taewas saada Jgawesti näha find!

Elutormides mind hoi. Kuni lõpeb waewatee; Wii mind kindla sadamasse, Hinge sulle pühitse!

Ei ma mujalt abi leia, Minus lootus on su peal; Ara sa mind maha jäta, Toeta mind ifka teal! (I. k. 373.)

Armuaalik woolab, Õnn, kes seda leiab; Ta on alati Lahti kõigile.

Kui seal ennaft pesed, Lumivalgeks lähed, Järgest' woolab ta Jeesu werega.

Kööwel ristisambas Leidis elu surmas; Sellest olen ma Terwist leidnud ka.

Kallis elujõgi, Suur on sinu wägi, Jgawesti sa Seisab muutmata. (I. k. 235.)

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule sa. P. 31.

Kas teenid sa weel ifandat, Kes petnud on sind kawalast' ? Ta lubas rõõmu, wabadust, Said wangirauad, kurwastust.

Kas orjaiset tahad sa Weel kauem kanda waewaga. Kui Jeesus find on ostanud priiks, Siis kui ta su eest surma läks ?

Oh walwa sa ja wõta jõudu palwes, Ju warakult, kui päite paistab weel; Sest torm wõib järsku tõusta sinu hinges Sind nõrgaks teha eluteel!

Koor: Oh walwa sa, Müüid hoolega, Walwa, walwa, oh hing!

Oh walwa kodu, wäljas, ööd ja päewad, Oh walwa igas töös ja ametis; Kui elumured sulle raskust teewad, Siis wõta jõudu paludes!

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 × kuus. Matjab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink, Pääfese 5—7, Tallinn.